

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านคุณหมอทวิป คุณพรทิพย์ ฤกษ์จิตร
๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๙

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านคุณหมอทวีป คุณพรทิพย์ ฤกษ์จิตร
๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๙

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันที่ ๑๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธาน
กรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และคณะวิทยากรของมูลนิธิฯ ผศ.อรรณพ
หอมจันทร์ อาจารย์ธีรพันธ์ ครองยุทธ และ อาจารย์ธิดารัตน์ หอมจันทร์ ได้รับเชิญจากนายแพทย์
ทวีปและคุณพรทิพย์ ฤกษ์จิตร เพื่อไปสนทนาธรรม ณ บ้านพักย่านตลิ่งชัน กรุงเทพมหานคร
ระหว่างเวลา ๑๐.๐๐ - ๑๖.๐๐ น.

อย่างที่ได้เคยกราบเรียนทุกท่านทราบหลายครั้งแล้ว ในความเมตตาและความใจดีของพี่หมอต่เพื่อน ๆ สหายธรรม ที่นอกจากจะให้ทุกท่านได้มีโอกาสฟังธรรม ณ บ้านพักส่วนตัวของท่านเอง ซึ่งกว้างขวางใหญ่โตแล้ว พี่หมอยังจัดเตรียมอาหารอร่อย ๆ หลายชนิดไว้ให้ผู้ร่วมฟังการสนทนาธรรมได้รับประทานด้วย ที่แน่ ๆ ที่ทุกคนไม่พลาดเลยคือมีข้าวต้ม ที่แม่ข้าพเจ้าเองก็พยายามมาแต่เช้า ซึ่งรับว่า ไม่ได้รับมาเพราะคิดถึงพี่หมอแต่ประการใด แต่ที่รับมาเพราะคิดถึงข้าวต้มปลาที่รู้ว่าพี่หมอปรงไว้ให้ แต่เช้าที่ทุกคนทราบดีว่า ข้าวต้มปลาของพี่หมอนั้น ที่ถูกควรเรียกว่า "ปลาต้มข้าว" เสียมากกว่า เพราะเหตุว่า เวลาจะตักข้าวต้ม ทุกคนพยายามควานหาข้าวจนทั่วหม้อแล้ว พบแต่ชิ้นปลาพะงกั๋นโต ๆ แต่หาข้าวไม่ค่อยพบ (ฮ่าาา) นี่เป็นสิ่งที่หาไม่ได้ไม่ว่าจากร้านข้าวต้มปลาร้านใดในโลก ไม่ว่าจะเป็นร้านข้าวต้มปลาที่โด่งดังสักเพียงไหนก็ไม่สามารถสั "ใจ" ของพี่หมอของผมได้

ข้าวต้มปลาของพี่หมอจึงไม่เพียงอร่อยมากเท่านั้น แต่ยังเต็มไปด้วยใจของพี่หมอ ที่ทุกคนสัมผัสได้

ก่อนที่จะได้นำภาพและความการสนทนาธรรมในครั้งนี้มาเสนอทุก ๆ ท่าน เพื่อพิจารณา ข้าพเจ้าขออนุญาตเล่าเรื่อง ความน่ารักและความจริงใจของพี่หมอเพื่อ

ประโยชน์แก่ทุกท่าน ที่จะทราบและมั่นคงถึงหนทางของการอบรมเจริญปัญญาที่เป็นปกติในชีวิตประจำวัน ซึ่งท่านอาจารย์ได้พากเพียรกล่าวและแสดงหนทางนี้ จากปัญญาความเข้าใจของท่านที่ได้ศึกษาและเข้าใจในหนทางที่พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้ามีพระมหากรุณาแสดงไว้ ให้พวกเราได้เข้าใจขึ้นบ้าง เป็นระยะเวลากว่าหกสิบปีมาแล้ว กล่าวคือ พี่หมอได้ปรารภกราบเรียนท่านอาจารย์ในที่สนทนาถึงการที่ท่านและคุณทิพย์ ช่วยกันจัดเตรียมสถานที่สำหรับการสนทนาธรรม ซึ่งทั้งสองท่านทำด้วยตัวเอง พี่หมอเล่าว่า ขณะที่ทั้งสองท่านทำการจัดสถานที่ ก็มีความขัดแย้งกัน มี

ความเห็นไม่ตรงกันว่า ควรจัดวางโต๊ะเก้าอี้อย่างไร พี่หมอเล่าว่าอยากจัดเก้าอี้ที่นั่งของท่านอาจารย์และวิทยากรไว้ด้านนั้น แต่คุณทิพย์เห็นว่าควรจัดไว้ด้านนี้ ทุกท่านคงทราบนะครับว่าท้ายที่สุด ควรจัดตามความเห็นของใคร (ฮาาาา)

นี่เป็นสิ่งที่ดูเหมือนเป็น "เรื่องเล่า" โดยทั่วไปที่เราเคยฟังจนชิน แต่ผู้ศึกษาและพอมีความเข้าใจธรรมขึ้นบ้างย่อมรู้ว่า ชีวิตปกติที่เป็นไปในชีวิตประจำวันของทุกคน เป็นแต่เพียงจิตและเจตสิกเท่านั้น ที่เกิดขึ้นเป็นไป หาได้มีสัตว์บุคคล ตัวตนใด ๆ อย่างที่ผู้ที่ไม่เคยศึกษาพระธรรมคิดไม่หากปราศจากจิตและเจตสิก เรื่องราวต่าง ๆ ย่อมไม่มี และที่เราคิดว่ามีเรื่องราวมากมายแตกต่างกันไปนั้น ในความเป็นจริง มีสภาพธรรมใหญ่ ๆ สองประเภทที่เกิดขึ้น เป็นไป คือ สภาพธรรมที่เป็นกุศล และสภาพธรรมที่เป็นอกุศล (แน่นอนว่า มีสภาพธรรมอีกชนิดหนึ่ง ที่ไม่เป็นทั้งกุศลและอกุศล เกิดด้วย) ผู้ไม่ศึกษาธรรมย่อมไม่มีวันที่จะเข้าใจว่า ชีวิตของทุกคนล้วนเป็นไปกับอกุศลโดยมากทั้งวันตั้งแต่ลืมตาตื่นจนหลับ ขณะของกุศลจิตที่เกิดขึ้น มีเพียงขณะที่เป็นไปใน ทาน ศีล และภาวนา การอบรมเจริญปัญญา เท่านั้น

สิ่งที่พี่หมอกุณาเล่าให้ฟัง เป็นตัวอย่างอันยอดเยี่ยมเพื่อพิจารณาชีวิตที่เป็นปกติของผู้ศึกษาธรรมว่า แม้การที่จะทำกุศลประการใดก็ตาม เช่นที่พี่หมอจัดการสนทนาธรรมในแต่ละครั้งนี้ ระหว่างทางของการเจริญกุศล หาได้เป็นกุศลไปทุกขณะไม่ ประโยชน์คือ ผู้ที่มีความมั่นคงขึ้นในความเข้าใจธรรม ย่อมเป็นผู้ที่รู้ขณะของกุศล และอกุศล มากขึ้น เป็นผู้ที่สังเกต สำเนียง ในขณะ

ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น มีการพิจารณา ใคร่ครวญ ไตร่ตรอง ตามคลองของพระธรรมที่เคยได้ยินได้ฟังมา กำลังของปัญญา ความเข้าใจธรรมะที่ถูกต้องย่อมเป็นปัจจัยให้มีการน้อมไปสู่ขณะของการเกิดขึ้น เป็นไปในกุศล บ่อยขึ้น บ่อยขึ้น มีกำลังมากขึ้น ทีละเล็กทีละน้อย สะสมไป สะสมไป สมดังคำกล่าวที่ไพเราะอย่างยิ่งของท่านอาจารย์ที่เมตตากล่าวโดยบ่อยในระยະนี้ว่า "อบรมเจริญปัญญา ท่ามกลางอกุศล" แคว่ลีลัน ๆ นี้ ย่อมเป็นที่เตือนใจได้อย่างวิเศษที่สุดสำหรับบุคคลที่ฝงวลนี้ไว้ อย่างแนบแน่นในหทัย กราบเท้าท่านอาจารย์ครับ

อันดับต่อไป ขออนุญาตนำภาพและความ
การสนทนาธรรมบางตอน ซึ่งในครั้งนี จะขอคัดเอา
ตอนที่ท่านอาจารย์ได้สนทนาเรื่องความสำคัญของ
พระวินัย ซึ่งเป็นเรื่องที่ท่านอาจารย์ได้ให้ความสำคัญ
เป็นพิเศษในระยະนี้ เนื่องจากเป็นช่วงเวลาทีพระ
พุทธศาสนากำลังอยู่ในสถานการณ์ที่วิกฤตที่สุด จาก

การที่มีความเห็นผิดเข้าใจผิด ในพระธรรมคำสอน พระภิกษุที่บวชเข้ามาในพระศาสนาไม่ศึกษา
พระธรรมวินัย มีการประพฤติดิตจากพระวินัยที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้อย่างมากมาย
สาเหตุสำคัญคือการรับเงินและทอง ซึ่งเป็นต้นเหตุใหญ่ของการทำลายพระศาสนา ทั้งยังเป็นการ
บ่อนทำลายความมั่นคงทางเศรษฐกิจของชาติอีกประการหนึ่งด้วย ขอเชิญพิจารณาความโดย
ละเอียดของความสำคัญของพระวินัย ซึ่งเป็นตอนที่ดีมาก ๆ ครั้งหนึ่ง

ท่านอาจารย์ :

น่าจะดีใจ มีโอกาสได้ฟังพระวินัย มีใครคิดอย่างนี้บ้าง? เห็นไหม? ลองถามตัวเองสิ ว่ามีใครคิดอย่างนี้บ้าง ว่าน่าจะดีใจที่มีโอกาสได้ฟังพระวินัย เพราะฉะนั้น ทุกคำไม่ว่าจะชั่วโม่งพระวินัยก็เป็นธรรมะ พระวินัยถ้าไม่มีธรรมะ วินัยเป็นอะไร? เหตุผลมีไหม? ว่าเพราะอะไร? ทำไมพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติเรื่องนี้? อย่างนี้? เพราะอะไร?

ไม่ใช่เราเรากล่าวพระวินัยก็ข้อ ก็ข้อ แล้วก็ไม่มีธรรมะเลย แต่ทุกอย่างเป็นการที่จะให้เข้าใจให้ถูกต้อง ว่าทุกอย่างเป็นธรรมะทั้งหมด เพราะฉะนั้น ใครก็ตามมามูลนิธิฯ ชั่วโม่งพระวินัยได้ฟังพระสูตรด้วย ดีใจไหม? หรือเพิ่มพระสูตรขึ้นมา ดีใจมาก แถม ไข้ไหม? หรือว่ามาฟังชั่วโม่งของพระอภิธรรม ก็มีพระสูตรด้วย ดีใจไหม? หรือว่าไม่เอา? ไม่อยากรู้!! ฉะนั้นต้องพระวินัยก็คือพระวินัย พระสูตรก็คือพระสูตร พระอภิธรรมก็คือพระอภิธรรม แต่นั่นคือผู้ไม่รู้ ว่าทั้งหมดเป็นธรรมะ!!!

...เดิมที ไม่มีการแยกพระวินัยเลย รวมพระวินัยอยู่ในพระสูตรและพระอภิธรรม เป็นพระธรรมวินัย คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ได้มีแค่ธรรมะ ว่าพระพุทธเจ้าสอนธรรมะ แต่ทั้งหมด "พระธรรมวินัย" เพราะเหตุว่า "วินัย" ก็คือ "สภาพความเข้าใจที่ขัดเกลากิเลส" ความเข้าใจมาจากไหน? มาจากการเข้าใจธรรมะ และเมื่อมีความเข้าใจธรรมะแล้ว มีหรือที่ไม่ขัดเกลากิเลส? แต่คนที่พยายามที่จะไปหาทางเข้าใจธรรมะแล้วไม่คิดที่จะขัดเกลากิเลสเลย เขาไม่ได้เข้าใจจุดประสงค์จริง ๆ ว่าฟังธรรมะนี้ประโยชน์ทั้งหมดเลย...

...เพราะฉะนั้น ถึงชั่วโมงพระวินัย เราก็พูดเรื่องธรรมะอื่น ๆ ได้ ชั่วโมงพระสูตรเราก็พูดเรื่องพระวินัย พระอภิธรรมได้ ชั่วโมงปฏิบัติธรรมะเราก็พูดเรื่องธรรมะที่เป็นพระสูตรได้ พระอภิธรรมได้ ไม่ใช่ว่าพอถึงชั่วโมงปฏิบัติธรรมก็คือไม่มีอะไรเลยทั้งสิ้น มีแต่ปฏิบัติธรรมะ นั่นคือผู้ที่ไม่ได้เข้าใจว่าธรรมะทั้งหมดสอดคล้องกัน อะไรที่จะเกื้อกูลให้สามารถเข้าใจได้ทั้งสามปิฎกสอดคล้องกัน เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง...

ท่านจรัญ ภักดีธนากุล :

กราบเท้าท่านอาจารย์สุจินต์และท่านวิทยากรที่เคารพครับ ประเด็นนี้ยากมาก ๆ ครับ แต่ผมอยากจะเริ่มว่า เราเห็นคุณค่าของ พระพุทธศาสนา ถ้าเราเห็นประโยชน์ของพระพุทธศาสนาที่มีต่อ ชาวโลก แล้วก็ตั้งหลักที่ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบางพระองค์ในอดีต ไม่ได้บัญญัติพระวินัย ถ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ใดไม่ บัญญัติพระวินัย พระศาสนาของท่านหรือพระธรรมของท่าน ก็จะ เลื่อนลงสูญสลายไปอย่างรวดเร็ว หลังจากที่ยังทรงปริณิพพาน

และด้วยเหตุนี้ พระมหากรุณาธิคุณ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสมณ โคดมพระองค์นี้ถึงได้ทรงบัญญัติพระวินัยไว้มากมาย แต่ก่อนที่ พระองค์จะทรงบัญญัติพระวินัย พระองค์จะต้องทรงรจนกระทั่ง เกิดเหตุ เกิดพฤติกรรมที่กระทบต่อความมั่นคง ความยั่งยืนของ พระธรรมคำสอนของพระศาสนา เป็นที่รู้กันจนจะเรียกว่าทั้งภิกษุ ภิกษุณี และอุบาสก อุบาสิกา ต้องโทษกันขึ้นมา และพระองค์ถึงได้ ประชุมสงฆ์ บัญญัติพระวินัย ทีละข้อ ทีละข้อ

และก่อนที่จะทรงบัญญัติ ก็ทรงแสดงให้เห็นประโยชน์ของพระวินัย ว่า ที่จะทรงบัญญัติสิกขาบทข้อนี้ ข้อนี้ ก็เพื่อเห็นแก่ความยั่งยืนใน พระธรรมคำสอนของพระพุทธศาสนานี้แหละ ศรัทธาของชาวบ้าน ผู้ที่ไม่เคยเลื่อมใสก็จะยังไม่มาเลื่อมใสเมื่อเห็นพฤติกรรมแบบนี้ของ

พระภิกษุในพระพุทธศาสนา ผู้ที่เคยเลื่อมใสอยู่แล้ว ก็จะมีหมดสิ้น ศรัทธาความเลื่อมใส แล้วก็จะสูญเสียโอกาสที่จะได้รับประโยชน์ จากพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ด้วยเหตุต่าง ๆ อย่างนี้ ค่อย ๆ บัญญัติ ทีละบท ทีละบท ทีละบท แล้วก็สืบทอดกันมา เมื่อประโยชน์อย่างนี้เกิดขึ้น เราจึงเห็นว่า ถ้าพระภิกษุในพุทธศาสนาผู้เป็นหัวหน้า ผู้เป็นประธานในพุทธบริษัท ได้ผิดเพี้ยนจากพระธรรมวินัยไปมากจนน่าตกใจ แล้วประโยชน์ที่เราได้รับมา จะสืบทอดต่อไปยังอนุชนรุ่นหลังได้อย่างไร? จะต้องสูญหายไปเร็วกว่าที่ควรจะเป็น

ด้วยเหตุนี้ผมก็อนุโมทนา ความจริงมากกว่าอนุโมทนา ต้องกราบเรียนว่า ชื่นชมทางมูลนิธิฯ ว่า ท่านได้ทำในสิ่งซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อชาวโลก ไม่ใช่เฉพาะชาวไทย คนทั่วโลกจะศึกษาพระธรรมวินัยแบบนี้ ที่อื่นยากมาก แต่ยังมีอยู่ที่ประเทศไทย แล้วถ้าเรามาคล้าย ๆ ว่า ไม่เห็นประโยชน์ ในเรื่องพระวินัย เพราะเราไม่ได้รับประโยชน์ส่วนตัว เราก็รู้สึกว่ามันไกลเรามาก แล้วก็ทอดทิ้ง ละเลย

เมื่อพระภิกษุท่านละเลย แล้วอุบาสกอุบาสิกาที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามอบภาระนี้ให้ดูแลร่วมกัน ก็จะพากันละเลย เพิกเฉย แล้วต่อไปจะเป็นอย่างไร? รุ่นลูกรุ่นหลานของเราไม่ได้รับประโยชน์อย่างที่เราได้รับในวันนี้ แล้วมีใครบ้างไหม? ในโลก ไม่ใช่ในประเทศไทยเท่านั้น ที่จะรับภาระ ทำหน้าที่นี้ ในวาระที่ผมต้องกราบเรียนว่า ผมก็ฝากตัวเป็นลูกศิษย์ของพระภิกษุผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบหลายองค์ แต่ผมก็ได้พบว่า ภิกษุอลัชชีเข้ามาทำมาหากินอยู่ในพระพุทธศาสนามากขึ้นเรื่อย ๆ เรื่อย ๆ แล้วก็ไม่มีเสียงกวดขัน ตักเตือน ทักท้วง แล้วถ้ามูลนิธิฯไม่ทำ ปัญหานี้ใครจะทำ?

นี่เป็นสิ่งที่ผมคิดว่าพวกเรากำลังทำในสิ่งที่ตอบแทนบุญคุณพระธรรมวินัยที่เราได้รับประโยชน์มาใส่ตัวเรา เพียงเล็กน้อยเท่านั้น แม้จะยากแสนยาก แต่ถ้าพวกเราซึ่งมีโอกาสได้มาใกล้ชิดพระสัทธรรมที่บริสุทธิ์มากขนาดนี้ ยังไม่เห็นประโยชน์ ยังไม่เห็นคุณค่า ใครจะทำได้?

ต้องกราบเรียนว่า ผมไม่ได้ใส่ใจในพระวินัยมาก่อน แล้วก็ไม่ได้มีความสนใจใคร่รู้อะไร เพราะก็รู้สึกว่าได้ตัวเหมือนกัน แต่เมื่อได้ฟังเหตุผล ได้ฟังข้อมูล จากท่านวิทยากร ให้ความรู้หลาย ๆ ด้านแล้ว ผมก็เห็นว่า พวกเราน่าจะต้องช่วยกัน ช่วยกันที่จะทำงานนี้ให้กับประเทศไทย ให้กับพุทธศาสนา ให้กับชาวโลก ในข้อนี้ ผมกล้ายืนยันว่า เราได้ฟังสิ่งที่เป็นประโยชน์ และเป็นสิ่งที่ประเสริฐจริง ๆ

ถ้าเห็นประโยชน์ เห็นคุณค่าของพระธรรมวินัยอันบริสุทธิ์นี้ เราก็จะเห็นว่า สิ่งที่ท่านอาจารย์นำพวกเราทำนี่ยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่มาก ๆ คนธรรมดาทำไม่ได้!! คนที่ไม่รู้แน่แท้ ทำไม่ได้!!! กราบเท้าขอบพระคุณท่านอาจารย์อีกครั้งครับ

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ ก็ชัดเจน ก็อยู่ที่แต่ละคน เมื่อได้ฟังแล้วจะมีความเข้าใจ และมี "ความเสียดสี" ซึ่งขณะนั้น ต้องเป็นปัญญา เพราะว่า ถ้าเป็นความเห็นแก่ตัวหรือเป็นเรา ไม่มีทางที่จะเห็นประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่ได้ ว่าเมื่อมีความเข้าใจแล้ว คิดถึงคนอื่นที่เขาไม่เข้าใจบ้างไหม? และโดยเฉพาะขณะนี้ ประเทศชาติบ้านเมือง เราก็รู้อยู่ พระพุทธศาสนาเวลานี้เป็นอย่างไร? เสื่อมโทรมขนาดไหน? ก็เป็นที่ประจักษ์แจ้ง เพราะฉะนั้น ถ้าเราไม่รวมแรงร่วมใจกัน ก็ไม่มีใครสามารถที่จะดำรงรักษาพระศาสนาไว้ได้ ก็อยู่ที่ทั้งความเข้าใจธรรมะและเห็นประโยชน์ แล้วก็กุศลทั้งหลายที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง ไม่มีอะไรมายับยั้งได้เลย

คุณหมอทวีป :

กราบเท้าท่านอาจารย์ ท่านวิทยากร และผู้ร่วมสนทนาทุกท่านครับ กระผมอยากจะขอแสดงความคิดเห็นส่วนตัวนิดหน่อยเกี่ยวกับพระธรรม พระวินัย พระสูตร ซึ่งมีความสำคัญพอ ๆ กัน ตามความเข้าใจนะครับ ที่นี้ ที่ว่ากระแสที่พูดถึงพระวินัยมากขณะนี้ กระผมก็ไม่ได้คัดค้าน แต่ว่า ตามความรู้สึก การเสนอพระวินัย หรือการอธิบายพระวินัย ก่อน ๆ ก็ไม่มีปัญหาอะไร ทุกคนฟังด้วยดี เพราะว่าแนวทางการเสนอพระวินัยหรือการอธิบายเรื่องพระวินัย ก่อน ๆ จะไม่อ้างถึงบุคคลที่สาม กระผมก็อยากเสนอความคิดว่า

อยากให้พวกเรา หรือทางท่านอาจารย์และวิทยากรพิจารณา ว่า
การเสนอพระวินัยจะเป็นแนวไหนถึงจะเหมาะสม โดยที่ไม่อ้างถึง
บุคคลที่สาม

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ แต่ถ้าเป็นคนที่ดีตรง ชัดเจน จุดประสงค์ก็คือว่า เพื่อที่จะให้มีความเข้าใจที่ถูกต้อง ถูกไหม? เพราะฉะนั้น เมื่อมีหลักฐานพร้อมมูล เราเอ่ยชื่อได้!! ว่าขณะนี้ พระพุทธศาสนากำลังล่มสลาย เพราะอะไร? เพราะการกระทำของใคร? มิฉะนั้นคนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจเลย ก็ยังมีปากเสียงออกมาว่า ทัวโลกจะรู้สึกผิดหวังที่ประเทศไทยทำอย่างนี้หรืออะไรต่ออะไรอย่างนั้น ก็ยิ่งทำให้คนได้เข้าใจผิดไป

...เพราะฉะนั้น เมื่อความถูกต้องมี สมควรอย่างยิ่งที่จะต้องเอ่ยชัดเจน เพราะว่า ไม่ได้ใส่ร้ายใครเลย ถูกต้องตามกฎหมายทุกอย่าง

และถ้ามีคนเข้าใจถูกต้องว่า ธมมชโย ไชยบูลย์ ไม่ใช่พระภิกษุ เพราะเหตุว่า ปาราชิก เพราะฉะนั้น คนถ้ามีความเข้าใจอย่างนี้ เขาจะรักษาพระศาสนาหรือว่าจะรักษาธมมชโย? เพราะว่า ทั้งหมด เราสามารถที่จะให้คนได้เข้าใจถูกต้องว่า ไม่ใช่แต่เฉพาะ ธมมชโย ธรรมกาย จะเป็นอย่างไร ประเทศชาติล่มสลายเพราะการ กระทำที่ไม่ถูกต้อง และควรที่จะให้คนอื่นได้รับรู้ไหม?...

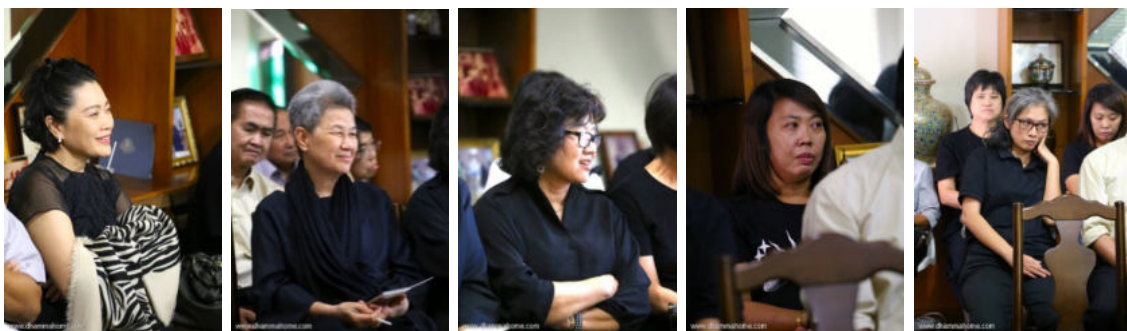

...เพราะฉะนั้น ถ้าเรามีหลักฐานที่พร้อม ทุกอย่างไม่ได้เป็นการ กล่าวร้ายเลย แต่ชี้แจงหลักฐานทั้งหมด ว่าตรงตามพระธรรมวินัย อย่างไร ให้คนได้รู้ตามความเป็นจริงว่า การกระทำอย่างนี้มี ผิด จากที่พระผู้มีพระภาคฯ ทรงบัญญัติไว้อย่างไร? ให้คนเห็นชัดว่า อย่าไปหลงเชื่อ อย่าไปหลงติดตาม อย่าไปหลงเข้าใจผิด ว่านี่คือ พระพุทธศาสนา!! เพราะนี่ไม่ใช่พระพุทธศาสนา!!! เพราะว่า จะ สังเกตได้ว่า ถ้าไม่มีการให้คนอื่นได้เข้าใจถูกต้อง คนเท่าไร? ที่คิดว่าธรรมกายสอนพระพุทธศาสนา ทั้งต่างประเทศ ทั้งทั่วโลกหมด!!

เพราะฉะนั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะต้องชี้แจงทุกอย่าง ที่เป็นการ กระทำผิด ให้รู้ว่า ผิดจากพระวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างไร? เพื่อคนที่จะได้มีความเคารพในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่ หลงเชื่อบุคคล แล้วก็มีใจไม่เลื่อมใสในพระศาสนา เพราะ หลงเชื่อบุคคล คิดว่าบุคคลนั้นถูก แต่ความจริงไม่ถูกต้องเลย พระ ศาสนาบริสุทธิ์ สะอาด อย่างไร? เขาผิดอย่างไร? ชี้แจงให้เห็นตาม ความเป็นจริง เพื่อเขาจะได้ทำตัวให้ถูกต้อง!!!!...

...เพราะเหตุว่า จุดประสงค์ ผิดแล้วต้องแก้!!! ไม่ใช่ผิดแล้ว เลยตาม
 เลย ก็ยังผิดไปใหญ่ ถ้าผิดแล้วยังผิดไปใหญ่ ไม่มีประโยชน์ เราไม่ใช่
 กัลยาณมิตร ไม่ใช่มิตรสหาย ไม่ใช่ความหวังดี ถ้าเราปล่อยให้คนไม่
 รู้ยังทำสิ่งที่ไม่รู้ต่อไป แต่ถ้าเราสามารถที่จะให้เขาพิจารณาใน
 เหตุผล ในความถูกต้อง ด้วยความหวังดี ถ้าเราไม่เอ่ยเลย ใครจะ
 รู้ แต่ถ้าเราเอ่ยถูกต้องตามความเป็นจริง ด้วยความหวังดีว่า อย่า
 หลงเชื่อ คนที่ไม่ได้เข้าใจธรรมะ คนที่อวดอ้างอุตริมนุสธรรม คิดว่า
 เขาเก่งกว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังต้องไป
 เรียนรู้อย่างนั้น ต้องไปถามคนนี้ พูดได้อย่างไร?...

...เพราะฉะนั้น เราไม่ได้ทำอะไรผิดเลย แต่ด้วยความหวังดีที่ว่า คน
 ผิดจะได้รู้ว่าตนเองผิด ไม่มีใครบอกเขาได้เลย นอกจากพระวินัย
 พระธรรม ที่ได้ทรงแสดงไว้ ถ้ารับฟังและเป็นผู้ที่เป็นกุศลจิต หรือมี
 กุศลแม้เพียงเล็กน้อย ก็ต้องกลับเนื้อกลับตัวได้ ทำสิ่งที่ถูก ทุกคน
 ทำผิด และผิดนั้นได้ทำไปแล้วด้วย เมื่อเพื่อนของเราสักคนหนึ่งใน
 พุทธบริษัท สหายธรรม ส่วนของพุทธบริษัทส่วนหนึ่งทำผิดไปแล้ว

ทางเดียวก็คือให้รู้ว่า "ผิดแล้วต้องแก้ไข" ไม่ใช่ปล่อยให้ไป ให้เขาผิดต่อไป อย่างนั้นเราไม่ใช่เพื่อนของใครเลยทั้งสิ้น!!! เราไม่ได้ทำสิ่งที่ เป็นประโยชน์กับใครเลย แต่การกระทำทั้งหมด ที่จะให้คนได้เข้าใจ ความถูกต้อง ไม่ผิด ควรทำ ถ้าใครไม่ทำ ก็เป็นอย่างไร? ใจดำหรือเปล่า? ถ้าใครคิดว่าธรรมกายหรือธมฺมชโยทำสิ่งที่ดี ส่งมาที่มูลนิธิ แล้วเราจะได้ชี้แจงพระธรรมวินัย ให้เข้าใจถูกต้อง ว่าไม่ถูกต้องตาม พระวินัย ไม่ใช่สิ่งที่ดี

นี่คือสิ่งที่เราจะช่วยคนอื่นที่ไม่เข้าใจ ให้ได้เข้าใจถูกต้อง พุทธบริษัทด้วยกัน ก็ช่วยกันบำรุงรักษาพระศาสนา ไม่ให้มีการกระทำที่ ทำลายพระศาสนา ไม่ใช่ว่าบอกว่าเขาผิดโดยไม่ชี้แจงอะไรเลย ชี้แจงทั้งพระวินัย และธรรมะด้วย เหมือนอย่างที่คุณอรณพก็ ยกตัวอย่างพระสูตรขึ้นมา ยอดมหาโจร พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ แล้วเราจะไม่นำคำของพระองค์มากล่าวชี้แจงให้คนอื่นได้เข้าใจ หรือ? ไม่ใช่คำของเรา เราไม่ได้ทำอะไรผิดเลย แต่เพราะเขาไม่รู้ เราก็หยิบยกมาแสดงความจริงให้เข้าใจถูกต้องว่า โจรคือใคร? มหาโจรคือใคร? ยอดมหาโจรคือใคร? เขาจะได้เข้าใจได้ถูกต้อง ตามพระวินัย...

...เวลานี้ทุกคนก็รู้สถานการณ์ของพระพุทธศาสนา เพราะไม่เข้าใจพระวินัย ใช่ไหม? และไม่เข้าใจธรรมะด้วย ใช่ไหม? ไม่ได้แยกกันเลย ถ้าเข้าใจธรรมะ ทำอย่างนี้ไม่ได้!!! จะผิดพระวินัยอย่างนี้ไม่ได้!! แต่เพราะไม่เข้าใจธรรมะดี ถูกต้อง ว่าสมควรอย่างไร ที่

จะต้องประพจน์ ไม่ใช่ฟังธรรมเข้าใจ แล้วไม่ทำอะไร แต่เพราะความเข้าใจ จึงเห็นว่า สิ่งใดถูก สิ่งใดผิด และคนที่ไม่เข้าใจ เราเผยแพร่ทำไม? ทุกคนไม่ต้องมามูลนิธิฯ เลย มูลนิธิฯ ไม่พูดอะไรเลยทั้งสิ้น ไม่สอนอะไรเลย อยู่กับบ้าน ผิดก็ผิดไป ไม่เข้าใจธรรมะก็ไม่เข้าใจไป

แต่เพราะอะไรจึงมีมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา เพื่อประโยชน์อะไร? เพื่อให้คนที่ไม่รู้ ได้รู้ ได้เข้าใจได้ถูกต้อง!!! ทำไมต้องทำ? อยู่เฉย ๆ ไม่ได้ดีกว่าหรือ? ไม่ได้เดือดร้อนอะไร แต่เพราะเห็นประโยชน์อย่างยิ่ง ของพระธรรมทุกคำ ที่เป็นประโยชน์ต่อสัตว์โลก ไม่ว่าจะเป็นเพศใดก็ตาม บรรพชิตหรือคฤหัสถ์ สมควรอย่างยิ่งที่จะได้เผยแพร่ไหม? ให้คนได้เข้าใจถูกไหม? และถ้าได้เข้าใจถูกแล้ว จะมีการประพจน์ผิดที่เป็นการทำลายพระพุทธศาสนาอย่างนี้ไหม? ฝ้ายันต์ ตะกรุด หรือว่าพินาศหรืออะไรทั้งหมดนี้ สูญเงินไปเท่าไร? และสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นก็บ่อนทำลายความเห็นถูกต้อง...

...เพราะฉะนั้น ที่มีมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ก็แสดงจุดประสงค์อยู่แล้วใช่ไหม? ศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา เพื่อประโยชน์กับคนทั้งหมดเลย ไม่ใช่เฉพาะคนที่ไม่เข้าใจพระอภิธรรม เราก็มานั่งสอนพระอภิธรรมเขา เขาจะเข้าใจได้มากน้อยแค่ไหน เห็นแก้วหรือเปล่า? ว่าเราจะเรียน เราจะศึกษา แต่ทำไมไม่ร่วมกันทั้งหมด แล้วก็ทั้งสามปีอีกด้วย เพราะเหตุว่าไม่รู้พระวินัย จึงได้เป็นอย่างนี้ใช่ไหม? แล้วจะยังไม่รู้พระวินัยกันต่อไปอีกหรือ? ถ้าเข้าใจพระวินัย เข้าใจธรรมะ จะไม่เป็นอย่างนี้เลย!!! แต่ที่เป็นอย่างนี้ ก็แสดงอยู่ชัดเจน ว่า เพราะไม่ศึกษา ไม่เข้าใจ!!!!

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของคุณหมอมหาวีป คุณพรทิพย์ อุกจิตร
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านครับ

